

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

9. september 2021 *

Eelotsusetaotlus – Äriühinguõigus – Ülevõtmispakkumised – Direktiiv 2004/25/EÜ – Artikkel 5 – Kohustuslik pakkumine – Artikkel 4 – Järelevalveasutus – Lõplik otsus, millega tuvastati ülevõtmispakkumise tegemise kohustuse rikkumine – Selle otsuse siduv mõju sama asutuse poolt hiljem algatatud halduskaristuse määramise menetluses – Liidu õiguse tõhususe põhimõte – Liidu õiguse üldpõhimõtted – Kaitseõigused – Euroopa Liidu põhiõiguste harta – Artiklid 47 ja 48 – Vaikimisõigus – Süütuse presumptsioon – Sõltumatusse ja erapooletusse kohtusse pöördumise õigus

Kohtuasjas C-546/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Bundesverwaltungsgerichti (föderaalne halduskohus, Austria) 16. augusti 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 23. augustil 2018, menetluses

FN,

GM,

Adler Real Estate AG,

HL,

Petrus Advisers LLP

versus

Übernahmekommission,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president M. Vilaras, kohtunikud N. Piçarra (ettekandja), D. Šváby, S. Rodin ja K. Jürimäe,

kohtujurist: M. Bobek,

kohtusekretär: M. Krausenböck,

arvestades kirjalikku menetlust,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- GM, esindajad: *Rechtsanwälte* M. Gall ja W. Eigner,
- Adler Real Estate AG, esindaja: *Rechtsanwalt* S. Hödl,
- HL, esindaja: *Rechtsanwalt* C. Diregger,
- Übernahmekommission, esindaja: M. Winner,
- Euroopa Komisjon, esindajad: G. Braun, H. Støvlbæk ja H. Krämer,

olles 18. märtsi 2021. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/25/EÜ ülevõtmispakkumiste kohta (ELT 2004, L 142, lk 12; ELT eriväljaanne 17/02, lk 20), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiviga 2014/59/EL (ELT 2014, L 173, lk 190), artikleid 4 ja 17 koostoimes tõhususe põhimõttega, ja seda, kuidas tõlgendada Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 47.
- 2 Taotlus esitati kohtuvaidluses, mille pooled on ühelt poolt FN, GM, Adler Real Estate AG (edaspidi „Adler“), HL ja Petrus Advisers LLP (edaspidi „Petrus“) ning teiselt poolt Übernahmekommission (ülevõtmiskomisjon, Austria; edaspidi „ülevõtmiskomisjon“) ja mis puudutab FNile, GMile ja HLile ülevõtmispakkumise esitamise kohustuse rikkumise eest määratud sanktsioonide seaduslikkust.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2004/25 põhjendustes 5, 7 ja 8 on märgitud:

„(5) Kõik liikmesriigid peaksid nimetama ühe või mitu ametiasutust, kes teostavad järelevalvet pakkumiste nende aspektide üle, mis kuuluvad käesoleva direktiivi reguleerimisalasse, ja tagavad, et ülevõtmispakkumiste pooled järgivad käesoleva direktiivi kohaselt kehtestatud eeskirju. Kõik kõnealused ametiasutused peaksid tegema üksteisega koostööd.

[...]

- (7) Järelevalve peaks jääma isereguleerivate organisatsioonide ülesandeks.

(8) Vastavalt [Euroopa Liidu] õiguse üldpõhimõtetele ja eelkõige õiglase kohtupidamise tagamiseks peaks sõltumatul kohtul olema vajadusel võimalik järelevalveasutuse otsuseid üle vaadata. Tuleks siiski jätta liikmesriikide otsustada, kas tuleb anda selliseid õigusi, millele võib tugineda kas järelevalveasutuse vastu algatatud või pakkumise osapoolte vahelises haldus- või kohtumenetluses.“

4 Selle direktiivi artikli 4 „Järelevalveasutus ja kohaldatav õigus“ lõigetes 1, 5 ja 6 on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid määravad asutuse või asutused, kes on pädevad teostama järelevalvet pakkumiste üle nende poolt käesoleva direktiivi kohaselt koostatavate või kehtestatavate eeskirjade tähenduses. Niiviisi määratud asutused on kas riigiasutused, ühendused või eraõiguslikud asutused, kes on tunnustatud siseriiklike õigusaktide alusel või riigiasutuste poolt, kes on siseriiklike õigusaktide alusel selleks selgesõnaliselt volitatud. Liikmesriigid teatavad [Euroopa K]omisjonile kõnealustest määramistest ja piiritlevad kõik võimalikud ülesannete jaotused. Nad tagavad, et kõnealused asutused täidavad oma ülesandeid erapooletult ja sõltumatult kõigist pakkumise osapooltest.

[...]

5. Järelevalveasutustel on oma kohustuste täitmiseks kõik vajalikud volitused, sealhulgas volitused kontrollida, et pakkumise osapooled järgivad käesoleva direktiivi põhjal välja antud ja kehtestatud eeskirju.

[...]

6. Käesolev direktiiv ei mõjuta liikmesriikide volitusi määrata kohtu- vm asutusi, kelle ülesandeks on lahendada vaidlusi ja võtta vastu otsuseid pakkumise käigus toimunud rikkumiste kohta, ega reguleerida, kas ja millistel asjaoludel on pakkumise osapooltel õigus algatada haldus- või kohtumenetlusi. Eelkõige ei mõjuta käesolev direktiiv liikmesriikide kohtute võimalikku volitust keelduda kohtumenetluse algatamisest ja otsustada, kas selline menetlus mõjutab pakkumise lõpptulemust või mitte. Käesolev direktiiv ei mõjuta liikmesriikide volitust määrata järelevalveasutuste vastutuse või pakkumise osapoolte vahelise kohtuvaidluse juriidiline staatus.“

5 Selle direktiivi artikli 5 „Vähemusaktsionäride kaitse, kohustuslik pakkumine ja õiglane hind“ lõikes 1 on sätestatud:

„Kui füüsiline või juriidiline isik üksi või koos temaga kooskõlas tegutsevate isikutega on omandanud artikli 1 lõikes 1 nimetatud ettevõtte väärtfabereid, mis koos tema ja temaga kooskõlas tegutsevate isikute varasema osalusega annavad talle kõnealuses ettevõttes otseselt või kaudselt kindlaksmääratud hääleõiguste protsendi, mis tagab talle kontrolli kõnealuse ettevõtte üle, tagavad liikmesriigid, et sellisel isikul on kohustus teha pakkumine, mis on kõnealuse ettevõtte vähemusaktsionäre kaitsvaks meetmeks. [...]“.

6 Sama direktiivi artikkel 17 „Sanktsioonid“ on sõnastatud nii:

„Liikmesriigid määravad kindlaks käesoleva direktiivi kohaselt vastu võetud siseriiklike eeskirjade rikkumise eest määratavad sanktsioonid ja võtavad vajalikud meetmed nende jõustamiseks. Sätestatavad sanktsioonid peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad. [...]“.

Austria õigus

ÜbG

- 7 Direktiiv 2004/25 võeti Austria õigusesse üle föderaalseadusega ülevõtmispakkumiste kohta (Bundesgesetz betreffend Übernahmeangebote) (*BGBI.* I, nr 127/1998, edaspidi „ÜbG“).
- 8 Selle seaduse § 1 lõikes 6 on mõiste „kooskõlastatult tegutsevad isikud“ määratletud kui „füüsilised või juriidilised isikud, kes teevad pakkujaga kokkuleppe alusel koostööd, selleks et saada või teha kontrolli pakkumise objektiks oleva äriühingu üle, eelkõige hääleõiguste kooskõlastamise teel, või kes teevad kokkuleppe alusel koostööd pakkumise objektiks oleva äriühinguga, selleks et ülevõtmispakkumist nurjata. Kui isikul on otsene või kaudne kontrolliv osalus (§ 22 lõiked 2 ja 3) ühes või mitmes muus isikus, siis eeldatakse, et kõik need isikud tegutsevad kooskõlastatult [...]“.
- 9 Selle seaduse § 22 lõikes 1 on sätestatud:

„Igaüks, kes omandab otsese või kaudse kontrolliva osaluse pakkumise objektiks olevas äriühingus, teatab sellest viivitamata [ülevõtmiskomisjonile] ja on kohustatud 20 börsipäeva jooksul alates kontrolliva osaluse omandamisest tegema käesoleva föderaalseaduse sätete kohaselt pakkumise, et omandada pakkumise objektiks oleva äriühingu kõik omakapitaliväärtpaberid.“
- 10 ÜbG § 22a punkti 1 kohaselt „on pakkumise tegemise kohustus vastavalt § 22 lõikele 1 ka siis, [...] kui luuakse kooskõlastatult tegutsevate isikute rühm, mis omandab ühiselt kontrolliva osaluse“.
- 11 ÜbG § 23 „Osaluste arvesse võtmine ja pakuja kohustuste laiendamine“ lõikes 1 on ette nähtud, et §-de 22–22b kohaldamisel tuleb § 1 lõike 6 tähenduses „kooskõlastatult tegutsevate isikute“ puhul nende osalusi vastastikku arvesse võtta.
- 12 Selle seaduse § 28 lõigetes 3 ja 4 on ülevõtmiskomisjon määratletud kui kollegiaalne organ, mille liikmeid, kes nimetatakse ametisse viieks aastaks, mida saab pikendada, ei saa ametist tagandada ja nad ei pea oma ülesandeid täites kellegi korraldusi järgima. Selle paragrahvi lõigetes 5 ja 6 on sätestatud vastavalt selle komisjoni liikmeks sobimatuse tingimused ja liikme ülesannete täitmise ennetähtaegne lõpetamine.
- 13 Nimetatud seaduse § 30 lõikes 2 on ette nähtud, et ülevõtmiskomisjonis algatatud menetlustele kohaldatakse üldist haldusmenetluse seadust (*Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz*, edaspidi „AVG“).
- 14 Sama seaduse § 33 „Kohustuslikku pakkumist, hinnakujundust ja tsiviilõiguslikke sanktsioone käsitlevad erisätted“ lõike 1 punktis 2 on sätestatud, et ülevõtmiskomisjon „võib omal algatusel või poole taotlusel teha pakkumise tegija suhtes kindlaks temaga kooskõlas tegutsevad õigussubjektid (§ 1 lõige 6), pakkumise objektiks oleva äriühingu ja asjaomase äriühingu väärtpaberite omanikud, kui [...] kohustuslik pakkumine on jäetud ekslikult esitamata või nõudmata, või kui sellest ei ole nõuetekohaselt teavitatud (§-d 22–25)“.
- 15 ÜbG § 30a ja § 35 lõike 3 kohaselt võib ülevõtmiskomisjoni tuvastamismenetluses tehtud otsuste peale esitada kaebuse Oberster Gerichtshofile (Austria kõrgeim üldkohus), samas kui selle komisjoni halduskaristuse määramise menetluses tehtud otsuste peale võib esitada kaebuse Bundesverwaltungsgerichtile (föderaalne halduskohus, Austria).

AVG

16 AVG § 38 on sõnastatud nii:

„Kui seadustest ei tulene teisiti, võib asutus asjas tähtsust omavate asjaolude alusel kujunenud siseveendumuse põhjal hinnata uurimismenetluses tekkivaid sissejuhatavaid küsimusi, mida peaks põhiküsimusena lahendama teine haldusasutus või kohus, ja teha otsuse selle hinnangu põhjal. Siiski võib asutus ka peatada menetluse kuni pädevas haldusasutuses või kohtus pooleli olevas või samal ajal algatatavas teises menetluses tehtava otsuse jõustumiseni, kui teise menetluse ese on sissejuhatava küsimuse lahendamine.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 17 22. novembri 2016. aasta otsusega leidis ülevõtmiskomisjon kui direktiivi 2004/15 artikli 4 kohane pakkumise üle järelevalve tegemiseks pädev asutus, et Adler, Petrus ja GM ning veel kaks äriühingut (Mountain Peak Trading Limited LLP ja Westgrund AG) olid 2015. aasta sügisel ÜbG § 1 lõike 6 tähenduses „kooskõlastatult tegutsenud“, et ajendada Conwert Immobilien SEd (edaspidi „Conwert“) tehingut tegema. See oleks toonud kaasa ettevõtte struktuuri muutumise olulisel määral, mille tulemusel suurenenuks seni suurima aktsionäri osalus oluliselt. Selle komisjoni sõnul oleks tulnud Adleri, Petruse ja GMi osalus Conwertis vastavalt ÜbG §-le 23 esimest korda vastastikku arvesse võtta 29. septembril 2015, mil kavandatud ülevõtmistehingu kokkulepet osaliselt täideti. Sel kuupäeval kuulus nendele pooltele 31,36% Conwerti hääleõigustest, mis andis neile selles äriühingus ÜbG § 22 tähenduses kontrolliva osaluse. Nimetatud komisjon leidis, et sellise omandamise tõttu oleksid kõnealused pooled pidanud tegema alates sellest kuupäevast 20 börsipäeva jooksul ülevõtmispakkumise.
- 18 Oberster Gerichtshof (Austria kõrgeim üldkohus) jättis 1. märtsi 2017. aasta kohtumäärusega 22. novembri 2016. aasta otsuse peale esitatud kaebuse rahuldamata, mistõttu see on muutunud lõplikuks.
- 19 Seejärel algatas ülevõtmiskomisjon GMi, HLi ja FNi suhtes halduskaristuse määramise menetluse, kusjuures kaks viimasena mainitud olid tuvastatud rikkumise kuupäeva seisuga kui vastavalt Adleri juhatuse liige ja Petruse direktor.
- 20 29. jaanuari 2018. aasta otsustega määras ülevõtmiskomisjon GMile, HLile ja FNile haldustrahvi ning pani Adlerile ja Petrusele täiendava vastutuse HLile ja FNile määratud trahvide tasumise eest. Need otsused põhinevad 22. novembri 2016. aasta otsuses tuvastatud faktilistel asjaoludel ja eelkõige järeldusel, et 29. septembri 2015 lepingu kohaselt olid pooled ÜbG § 1 lõike 6 tähenduses „kooskõlastatult tegutsenud“. Kuna GM, HL ja FN ei esitanud ülevõtmiskomisjonile selleks määratud tähtaja jooksul kohustuslikku ülevõtmispakkumist, on nad rikkunud ÜbG § 22a lõiget 1 koosmõjus sama seaduse § 22 lõikega 1.
- 21 Bundesverwaltungsgericht (föderaalne halduskohus, Austria), kellele esitati ülevõtmiskomisjoni 29. jaanuari 2018. aasta otsuste peale kaebused, leiab, et nende kaebuste lahendamiseks tuleb tal kõrvaldada kahtlus, kas liidu õigusega on kooskõlas liikmesriigi halduspraktika, millele ülevõtmiskomisjon halduskaristuste määramise otsustes tugines.

- 22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et Austria õiguse, eelkõige AVG § 38 kohaselt on haldusasutuse tehtud rikkumist tuvastav otsus, nagu 22. novembri 2016. aasta otsus, pärast jõustumist siduv mitte ainult selle teinud asutusele, vaid ka teistele haldusasutustele ja kohtutele, kes peavad tegema teistes menetlustes otsuse sama faktilise ja õigusliku olukorra suhtes, juhul kui asjasse puutuvad pooled on samad.
- 23 Mis puudutab GMi, siis leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et 22. novembri 2016. aasta otsusega lõppenud tuvastamismenetluse ja halduskaristuse määramise menetluse puhul on see samasus olemas.
- 24 HLi ja FNi puhul ei ole aga eelotsusetaotluse esitanud kohus kindel, kas neis kahes menetluses oli tegemist poolte samasusega. Ta märgib, et HL ja FN ei olnud rikkumise tuvastamise menetluses „pooled“, vaid nad tegutsesid üksnes vastavalt Adleri ja Petruse esindajatena. HL ja FN (kui füüsilised isikud) olid „pooled“ ainult halduskaristuse määramise menetluses. Siiski leidis ülevõtmiskomisjon selles menetluses, et 22. novembri 2016. aasta otsusel on „laiendatud siduv mõju“ (*erweiterte Bindungswirkung*) ka HLi ja FNi suhtes.
- 25 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et seega võib asuda seisukohale, et kuna 22. novembri 2016. aasta otsus on muutunud lõplikuks, on sellel siduv mõju järgnevas halduskaristuse määramise menetluses nii juhul, kui kahe menetluse poolte puhul on olemas samasus, kui ka juhul, kui füüsiline isik, kelle suhtes halduskaristuse määramise menetlus hiljem läbi viiakse, ei olnud rikkumise tuvastamise menetluses „pool“ ega saanud seega kasutada kõiki „poolele“ ette nähtud õigusi, sealhulgas vaikimisõigust, ilma et see piiraks edasikaebamise õigust Oberster Gerichtshofi (Austria kõrgeim üldkohus), mis võimaldab neisse kahte kategooriasse kuuluvatel isikutel tugineda oma menetlusõiguste rikkumisele rikkumise tuvastamise menetluses.
- 26 Sellega seoses täpsustab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et vastavalt liikmesriigi konstitutsioonikohtu praktikale on ülevõtmiskomisjoni puhul tagatud õigus pöörduda sõltumatusse kohtusse, kel on täielik pädevus anda nii õiguslikke hinnanguid kui ka tuvastada faktilisi asjaolusid, võttes arvesse, et seda sõltumatut asutust võib pidada kohtuks Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõike 1 tähenduses. Järelikult on see, et Oberster Gerichtshofi (Austria kõrgeim üldkohus) pädevus ülevõtmiskomisjoni tehtud rikkumist tuvastava otsuse kontrollimisel on piiratud õigusküsimustega, kooskõlas Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni protokoll nr 7 artiklis 2 sätestatud nõuetega.
- 27 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab siiski, et kuna ülevõtmiskomisjon kohaldas nii rikkumise tuvastamise menetluses kui ka halduskaristuse määramise menetluses liidu õigust, tuleb seda õigust, sealhulgas hartaga tagatud põhiõigusi ja eelkõige selle artiklit 47, niisuguste vaidluste lahendamisel arvesse võtta.
- 28 Sel kohtul tekkis küsimus ka selle kohta, kas liidu õigusega tagatud kaitseõigustega on kooskõlas liikmesriigi praktika, mille kohaselt on rikkumise tuvastamise menetluses tehtud lõplikul otsusel hilisemas halduskaristuse määramise menetluses siduv mõju. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu kahtlused tulenevad asjaolust, et ülevõtmiskomisjoni läbi viidav rikkumise tuvastamise menetlus ei ole karistusliku iseloomuga ja järelikult ei laienunud puudutatud isikutele, isegi mitte GMile, kõik kriminaalmenetlusele omased tagatised, näiteks süütuse presumptsioon. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul tekivad sellised kahtlused seda enam HLi ja FNi puhul, kes ei osalenud pooltena rikkumise tuvastamise menetluses, mis halduskaristuse määramise menetlusele eelnes.

- 29 Neil asjaoludel soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus siiski teada, kas liidu õiguse tõhususe põhimõte, mis tema arvates hõlmab lõplikuks muutunud haldusotsuste stabiilsuse põhimõtet ja kohtuotsustele kehtivat *res iudicata* põhimõtet, mis suurendavad õiguskindlust, kohustab teda kohaldama neid norme nii GMi kui ka HLi ja FNi olukorras olevate isikute suhtes.
- 30 Nendel asjaoludel otsustas Bundesverwaltungsgericht (föderaalne halduskohus, Austria) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
- „1. Kas direktiivi [2004/25] artiklitega 4 ja 17 on – liidu õiguse tõhususe põhimõtet arvesse võttes – vastuolus tõlgendus, et direktiivi [2004/25] artiklis 4 sätestatud järelevalveasutuse lõplik otsus, millega tuvastati, et [füüsiline] isik on rikkunud selle direktiivi ülevõtmiseks kehtestatud liikmesriigi õigusnorme, ei ole selle isiku suhtes sama järelevalveasutuse poolt hiljem läbi viidavas halduskaristuse määramise menetluses siduv, mille tulemusel saab see isik uuesti esitada kõiki faktilisi ja õiguslikke vastuväiteid ning tõendeid, et selle lõpliku otsusega tuvastatud rikkumine vaidlustada?
2. Kas direktiivi [2004/25] artiklitega 4 ja 17 on – liidu õiguse tõhususe põhimõtet arvesse võttes – vastuolus tõlgendus, et direktiivi [2004/25] artiklis 4 sätestatud järelevalveasutuse lõplik otsus, millega tuvastati, et juriidiline isik on rikkunud selle direktiivi ülevõtmiseks kehtestatud liikmesriigi õigusnorme, ei ole selle juriidilise isiku esindusorgani suhtes sama järelevalveasutuse poolt hiljem läbi viidavas halduskaristuse määramise menetluses siduv, mille tulemusel saab see isik (organ) uuesti esitada kõiki faktilisi ja õiguslikke vastuväiteid ning tõendeid, et selle lõpliku otsusega tuvastatud rikkumine vaidlustada?
3. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas [harta] artikliga 47 on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on direktiivi [2004/25] artiklis 4 sätestatud järelevalveasutuse lõplik otsus, millega tuvastati, et isik on rikkunud selle direktiivi ülevõtmiseks kehtestatud liikmesriigi õigusnorme, selle isiku suhtes sama järelevalveasutuse poolt hiljem läbi viidavas halduskaristuse määramise menetluses siduv, nii et ta ei saa varem lõplikult tuvastatud rikkumist õigusliku hinnangu ega asjaolude tuvastamise osas enam vaidlustada?
4. Kui vastus [teisele küsimusele] on eitav, siis kas [harta] artikliga 47 on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on direktiivi [2004/25] artiklis 4 sätestatud järelevalveasutuse lõplik otsus, millega tuvastati, et juriidiline isik on rikkunud selle direktiivi ülevõtmiseks kehtestatud liikmesriigi õigusnorme, selle juriidilise isiku esindusorgani suhtes sama järelevalveasutuse poolt hiljem läbi viidavas halduskaristuse määramise menetluses siduv, nii et ta (organ) ei saa varem lõplikult tuvastatud rikkumist õigusliku hinnangu ega asjaolude tuvastamise osas enam vaidlustada?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

- 31 Oma nelja küsimusega, mida tuleb käsitleda koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2004/25 artikleid 4 ja 17, võttes arvesse liidu õigusega tagatud kaitseõigusi ja harta artikleid 47 ja 48, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on selle direktiivi sätete rikkumise tuvastanud lõplikuks muutunud otsusel siduv mõju hilisemas nende sätete rikkumise eest halduskaristuse määramise menetluses, ja seda mitte ainult nende kahe menetluse pooleks oleva füüsilise isiku, vaid ka sellise füüsilise isiku suhtes, kes ei olnud selle rikkumise tuvastamise menetluse pool, vaid tegutses üksnes menetluse pooleks oleva juriidilise isiku esindusorgani liikmena.

- 32 Sellega seoses tuleb meenutada, et direktiivi 2004/25 artikli 4 lõige 1, võttes arvesse direktiivi põhjendust 5, paneb liikmesriikidele kohustuse määrata asutus või asutused, kes on pädevad tegema järelevalvet pakkumiste üle nende poolt selle direktiivi kohaselt koostatavate või kehtestatavate eeskirjade tähenduses ja kes suudavad täita oma ülesandeid erapooletult ja sõltumatult kõigist pakkumise osapooltest. Nimetatud direktiivi põhjendusest 7 nähtub, et selline järelevalve peaks jääma isereguleerivate organisatsioonide ülesandeks. Lisaks antakse selle artikli lõike 5 esimese lõigu kohaselt järelevalveasutustele kõik oma kohustuste täitmiseks vajalikud volitused.
- 33 Direktiivi 2004/25 artikli 4 lõikes 6 antakse liikmesriikidele pädevus eelkõige määrata kohtu- vm asutusi, kelle ülesandeks on lahendada vaidlusi ja võtta vastu otsuseid pakkumise käigus toimunud rikkumiste kohta, ja reguleerida, kas ja millistel asjaoludel on pakkumise osapooltel õigus algatada haldus- või kohtumenetlusi. Selle sätte tõlgendamisel tuleb võtta arvesse direktiivi 2004/25 põhjendust 8, mille kohaselt peaks eelkõige õiglase kohtupidamise tagamiseks olema sõltumatul kohtul vajaduse korral võimalik järelevalveasutuse otsuseid üle vaadata.
- 34 Mis puudutab direktiivi 2004/25 artiklit 17, siis see jätab liikmesriikide otsustada selle direktiivi kohaselt vastu võetud riigisiseste eeskirjade rikkumise eest määratavad sanktsioonid ja võtta vajalikud meetmed nende jõustamiseks, täpsustades, et ette nähtud sanktsioonid peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad.
- 35 Direktiiv 2004/25 ei näe siiski ette norme, mis reguleeriksid seda, milline on nende menetluste struktuur või kulg, mida viivad läbi pädevad asutused kohustuslikke ülevõtmispakkumisi puudutavate sätete rikkumise korral, ega ka norme, mis reguleerivad selle direktiivi alusel tehtud lõplike haldusotsuste mõju hilisemates menetlustes.
- 36 Sellega seoses peab meenutama, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kui konkreetsetes valdkonnas puuduvad liidu õigusnormid, tuleb iga liikmesriigi õiguskorras menetlusautonoomia põhimõttest lähtudes kehtestada kohtusse pöördumist reguleerivad menetluseeskirjad, mille eesmärk on tagada õigussubjektidele nende õigused, kuid seda tuleb teha nii, et need ei oleks vähem soodsad kui riigisisese õiguse kohaldamisalasse kuuluvaid sarnaseid olukordi reguleerivad eeskirjad (võrdväarsuse põhimõte) ega muudaks liidu õigusega antud õiguste teostamist tegelikult võimatuks või ülemäära keeruliseks (tõhususe põhimõte) (10. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N., C-949/19, EU:C:2021:186, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 37 Tingimusel, et neid kahte põhimõtet võetakse arvesse, ei ole direktiiviga 2004/25 iseenesest vastuolus see, kui liikmesriigid seavad sisse haldusmenetluse, mille eesmärk on tagada selles direktiivis ette nähtud ülevõtmispakkumisi käsitlevate materiaalõigusnormide õige kohaldamine, mis on jaotatud kahte eraldiseisvasse staadiumisse, millest esimeses tuvastatakse ülevõtmispakkumise esitamise kohustuse rikkumine objektiivselt ja teises määratletakse individuaalne vastutus ning määratakse toimepandud rikkumise eest halduskaristus.
- 38 Pealegi ei ole selle direktiiviga põhimõtteliselt vastuolus liikmesriikide pädevate asutuste praktika, mille kohaselt on lõplikuks muutunud haldusotsustel hilisemates menetlustes siduv mõju. Sellega seoses on Euroopa Kohus otsustanud, et haldusakti lõplikkus, mille see akt omandab mõistlike kaebetähtaegade möödumisel või õiguskaitsevahendite ammendumisega, aitab kaasa õiguskindlusele, mis on üks liidu õiguse aluspõhimõtetest (vt selle kohta 13. jaanuari 2004. aasta kohtuotsus Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, punkt 24, ja 16. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 45).

- 39 Lisaks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 83 sisuliselt märkis, võib lõplikuks muutunud haldusotsuse siduva mõju tunnustamine järgnevates seotud menetlustes aidata kaasa pädevate asutuste haldusmenetluste tõhususe tagamisele ja kohustuslike ülevõtmispakkumiste tegemist käsitlevate liidu õigusnormide rikkumiste tuvastamisele ning nende eest karistuste määramisele ja seeläbi direktiivi 2004/25 kasuliku mõju tagamisele.
- 40 Siiski on oluline tagada, et käesoleva kohtotsuse punktis 37 nimetatud kahes menetlusetapis tagatakse asjaomastele pooltele liidu õigusest ja eelkõige hartast tulenevad õigused. Nimelt peab igasugune direktiivi 2004/25 raames läbiviidav riigisisene menetlus olema nende õigustega kooskõlas (vt analoogia alusel 17. detsembri 2015. aasta kohtuotsus WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punkt 66, ja 5. detsembri 2017. aasta kohtuotsus M.A.S. ja M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, punkt 47).
- 41 Harta kohaldamisala seoses liikmesriikide tegevusega on määratletud harta artikli 51 lõikes 1, mille kohaselt on harta sätted ette nähtud liikmesriikidele üksnes liidu õiguse kohaldamise korral. See säte kinnitab Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat, mille kohaselt laienevad liidu õiguskorras tagatud põhiõigused kõigile liidu õigusega reguleeritud olukordadele, kuid mitte väljapoole niisuguseid olukordi (26. veebruari 2013. aasta kohtuotsus Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punktid 17 ja 19, ja 19. novembri 2019. aasta kohtuotsus A. K. jt (kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleegiumi sõltumatus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, punkt 78).
- 42 Nii on see menetluse puhul, mis, nagu ka põhikohtuasjas käsitletav menetlus, viiakse läbi direktiivi 2004/25 ülevõtvate riigisiseste õigusnormide alusel.
- 43 Esiteks on liidu õigusega tagatud õiguste hulgas kaitseõiguste tagamine, mis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kujutab endast liidu õiguse üldpõhimõtet, mille lahutamatu osa on õigus olla ära kuulatud, ja mida tuleb kohaldada, kui asutus kavatseb teha isiku suhtes talle ebasoodsa otsuse. Nimetatud põhimõtte kohaselt tuleb niisuguste otsuste adressaatidele, kelle huvisid otsused märkimisväärselt mõjutavad, anda tegelik võimalus oma seisukoha esitamiseks nende asjaolude suhtes, millega ametiasutus oma otsust põhjendada kavatseb. Niisugune kohustus on liikmesriikide asutustel, kui nad teevad otsuseid liidu õiguse kohaldamisalas, vaatamata sellele, et kohaldatav liidu õigus seda kohustust sõnaselgelt ette ei näe (vt selle kohta 16. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 44 Teiseks kuulub harta artikli 47 teisest lõigust ja artiklist 48 tulenevate tagatiste hulka neist viimase tähenduses „süüdistatava“ füüsilise isiku vaikimisõigus. Need sätted kohalduvad menetlustes, milles võidakse määrata karistusõiguslikku laadi haldussanktsioonid. Selle laadi hindamisel on asjakohased kolm kriteeriumi. Esimene kriteerium on rikkumise õiguslik kvalifitseerimine riigisiseses õiguses, teine puudutab rikkumise laadi ning kolmas selle sanktsiooni raskust, mis võidakse isikule määrata (vt selle kohta 2. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, punkt 42).
- 45 Sellest kohtupraktikast tuleneb, et vaikimisõigus kui üldtunnustatud rahvusvaheline õigusnorm kuulub õiglase menetluse mõiste keskmesse. Selline õigus ei saa mõistlikult olla piiratud süütegude ülestunnistamisega või märkustega, mis heidavad ülekuulatavale otseselt kahtlust, vaid see hõlmab ka teavet faktiküsimustes, mida saab hiljem kasutada süüdistuse põhjendamiseks ja

mis võib seega mõjutada isiku süüdimõistmist või talle määratavat karistust (vt selle kohta 2. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Consob, C-481/19, EU:C:2021:84, punktid 38–40 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 46 Kolmandaks tuleb mainida harta artiklis 48 sätestatud süütuse presumptsiooni põhimõtet. Seda põhimõtet kohaldatakse siis, kui on vaja kindlaks teha liidu õiguses ette nähtud rikkumise objektiivsed koosseisutunnused, mis võivad kaasa tuua kriminaalõiguslikku laadi haldussanktsioonide määramise (vt selle kohta 23. detsembri 2009. aasta kohtuotsus Spector Photo Group ja Van Raemdonck, C-45/08, EU:C:2009:806, punktid 42 ja 44).
- 47 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et kuigi igas õigussüsteemis kasutatakse faktilisi või õiguslikke eeldusi, kohustab harta artikkel 48 liikmesriike karistusõiguses mitte ületama teatavat piiri. Konkreetsemalt nõuab selles sättes sätestatud süütuse presumptsiooni põhimõte, et liikmesriigid tagaksid karistusseadustes esinevate faktiliste või õiguslike eelduste jäämise mõistlikkuse piiridesse, võttes arvesse rikkumise raskust ning tagades kaitseõigused (23. detsembri 2009. aasta kohtuotsus Spector Photo Group ja Van Raemdonck, C-45/08, EU:C:2009:806, punkt 43).
- 48 Neljandaks on harta artikli 47 esimeses lõigus – mis näeb ette õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile – sätestatud, et igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, on selles artiklis kehtestatud tingimuste kohaselt õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus. Harta artikli 47 teine lõik näeb igaühele ette õiguse asja arutamisele sõltumatus ja erapooletus kohtus.
- 49 Väljakujunenud praktikast ilmneb, et kohtu sõltumatuse ja erapooletuse tagatise eeldavad selliste normide olemasolu, mis puudutavad muu hulgas kohtuorgani koosseisu, selle liikmete nimetamist, ametiaega ja nende taandumise, taandamise ja tagandamise aluseid ning mis võimaldavad ümber lükata õigussubjektide põhjendatud kahtlusi, kas nimetatud organ on väljaspool väliste tegurite haardeulatust ja kas ta on vastanduvaid huvisid arvestades neutraalne (20. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 50 Õigusemõistmisele loomupärane sõltumatuse nõue tähendab eelkõige seda, et asjaomane organ tegutseb selle otsuse – mille peale kaebus on esitatud – vastu võtnud asutuse suhtes kolmanda isikuna (19. septembri 2006. aasta kohtuotsus Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, punkt 49, ja 21. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, punkt 62), ja sel on kaks aspekti.
- 51 Esimene aspekt nõuab, et selline organ oleks kaitstud välise sekkumise või surve eest, mis võiks ohtu seada selle liikmete sõltumatuse neile lahendada antud vaidlustes otsuse tegemisel (19. septembri 2006. aasta kohtuotsus Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, punkt 51, ja 19. novembri 2019. aasta kohtuotsus A. K. jt (kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleeegiumi sõltumatus), C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982, punkt 125).
- 52 Teine aspekt on seotud erapooletuse mõistega ja selle eesmärk on võrdse distantssi säilitamine menetlusosaliste ja nende vastavate huvide vahel menetluse eset arvestades. See aspekt eeldab, et tagatakse objektiivsus ning kohtuasja lahendi suhtes ei võeta arvesse muud huvi peale õigusnormide range kohaldamise (21. jaanuari 2020. aasta kohtuotsus Banco de Santander, C-274/14, EU:C:2020:17, punkt 61).

- 53 Kui liidu õiguse kohaldamisalasse kuuluva otsuse on teinud asutus, kes ise sõltumatuse ja erapooletuse nõuetele ei vasta ega saa seega olla kohus harta artikli 47 teise lõigu tähenduses, nõuab see säte, et kõnealust otsust saaks hiljem kontrollida kohus, kes on pädev uurima kõiki faktilisi ja õiguslikke küsimusi, mis talle lahendada antud kohtuvaidluses asjasse puutuvad (vt selle kohta 6. novembri 2012. aasta kohtuotsus Otis jt, C-199/11, EU:C:2012:684, punktid 46, 47 ja 49, ja 16. mai 2017. aasta kohtuotsus Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, punkt 55).
- 54 Eeltoodut arvesse võttes tuleb hinnata, kas nende liidu õigusega tagatud õigustega on vastuolus see, kui direktiivi 2004/25 sätete rikkumise eest halduskaristuse määramise menetluses on siduv mõju lõplikuks muutunud haldusotsusel, millega varasem menetlus lõppes ja rikkumine tuvastati. Selle hindamiseks tuleb eristada kahte käesoleva kohtuotsuse punktis 31 nimetatud olukorda, nimelt sellist, kus halduskaristuse määramise menetlus puudutab isikuid, kes olid juba selle otsuse tegemise aluseks oleva tuvastamismenetluse pooled, ja sellist, kus halduskaristuse määramise menetlus puudutab füüsilisi isikuid, kes ei olnud tuvastamismenetluse pooled, tegutsedes üksnes menetluse pooleks oleva juriidilise isiku esindusorgani liikmetena.
- 55 Kõigepealt tuleb märkida, et eelotsusetaotluses esitatud andmete ja põhikohtuasja poolte Euroopa Kohtu küsimusele antud vastuste kohaselt ulatuvad Austria õiguses ette nähtud haldustrahvid ülevõtmispakkumisi käsitlevaid ÜbG sätteid rikkunud isikutele 5000 – 50 000 euron, ja kui määratud trahvi ei ole võimalik sisse nõuda, võib seda asendada vabadusekaotus. Need karistused on käesoleva kohtuotsuse punktis 44 märgitud kohtupraktika mõttes karistusõiguslikku laadi. Kui eelotsusetaotluse esitanud kohus ei anna sellele laadile teistsugust lõplikku hinnangut, kohalduvad põhikohtuasjale harta artikli 47 teises lõigus ja artiklis 48 ette nähtud vaikimisõigus ja süütuse presumptsioon.
- 56 Mis puudutab käesoleva kohtuotsuse punktis 54 nimetatud esimest olukorda, siis võivad liikmesriigid selleks, et tagada pädevate asutuste nende haldusmenetluste tõhusus, milles tuvastatakse kohustuslike ülevõtmispakkumiste tegemist puudutavate liidu õigusnormide rikkumine ja määratakse selle eest sanktsioonid, anda rikkumise tuvastanud otsusele isikute jaoks siduva mõju hilisemas nende isikutele selle rikkumise eest halduskaristuse määramise menetluses. Need menetlused tuleb siiski korraldada nii, et nimetatud isikud saavad sellise tuvastamise otsuseni viiva menetluse käigus kasutada oma põhiõigusi.
- 57 See tähendab eelkõige seda, et selle menetluse käigus oli samadel isikutel võimalik konkreetselt ja tegelikult tugineda esiteks oma kaitseõigustele, sealhulgas õigusele olla ära kuulatud, ja teiseks vaikimisõigusele ning süütuse presumptsioonile faktiliste asjaolude osas, mida kasutatakse hiljem süüdistuse põhjendamiseks ja mis mõjutavad seega süüdimõistmist või määratavat karistust.
- 58 Käesoleva kohtuotsuse punktis 54 nimetatud teine olukord on aga teistsugune, isegi kui põhikohtuasjas kõne all olev füüsiline isik, kes ei osalenud poolena menetluses, kus lõplikuks muutunud tuvastamise otsus tehti, sai selles menetluses osaleda nimetatud menetluse pooleks oleva juriidilise isiku esindusorgani liikmena.
- 59 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 58 märkis, on kaitseõigused subjektiivse iseloomuga, nii et asjaomased pooled ise peavad saama neid tegelikult kasutada, olenemata selle menetluse laadist, mille osalised nad on. See kehtib seda enam, kui haldusmenetluses, mis võib äriühingu juhtidele või juhtorganite liikmetele kaasa tuua isikliku vastutuse sellele äriühingule omistatava

ülevõtmispakkumiste reeglite rikkumise eest ja neile juhtidele või juhtorgani liikmetele karistusõigusliku iseloomuga sanktsioonide määramise, ei saa välistada nende isiklike huvide ja nimetatud äriühingu huvide erinevust.

- 60 Sellest jäeldub, et füüsilise isiku suhtes läbiviidavas halduskaristuse määramise menetluses peab haldusasutus välistama selliste hinnangute siduva mõju, mis tulenevad sellele isikule omistatavat rikkumist tuvastavast otsusest ja mis on muutunud lõplikuks, ilma et see isik oleks saanud nende hinnangute vaidlustamiseks oma kaitseõigusi kasutada.
- 61 Samuti on käesoleva kohtuotsuse punktis 45 viidatud kohtupraktikat arvestades vaikimisõigusega vastuolus see, kui füüsiline isik, kellele võib hilisemas halduskaristuse määramise menetluses langeda isiklik vastutus karistusõiguslikku laadi halduskaristustega karistatava rikkumise eest, ei saanud tugineda sellele õigusele faktiliste asjaolude osas, mida kasutatakse hiljem süüdistuse põhjendamiseks ja mis mõjutavad seega süüdimõistmist või määratavat karistust.
- 62 Lisaks välistab süütuse presumptsioon selle, et füüsilisele isikule pannakse halduskaristuse määramise menetluses vastutus rikkumise eest, mis on tuvastatud otsusega, mis võeti vastu menetluses, kus see isik ei saanud osaleda poolena, kel on kaitseõigused ja õigus õiglasele kohtumenetlusele, ja mis on muutunud lõplikuks, ilma et see isik oleks saanud seda vaidlustada, ning mida ta sõltumatus ja erapooletus kohtus enam vaidlustada ei saa.
- 63 Viimaseks, mis puudutab võimalust pöörduda sõltumatusse ja erapooletusse kohtusse harta artikli 47 teise lõigu tähenduses, siis nähtub eelotsusetaotlusest tõepoolest, et ülevõtmiskomisjoni peetakse liikmesriigi konstitutsioonikohtu praktikas sõltumatuks ja erapooletuks seaduse alusel moodustatud asutuseks, mis kätkeb endas kohtu tunnuseid ja on selle sätte tähenduses pädev lahendama nii faktilisi kui ka õiguslikke küsimusi.
- 64 Arvestades Euroopa Kohtu käsutuses oleva toimiku andmeid ja vastuseid Euroopa Kohtu esitatud küsimusele, siis, juhul kui eelotsusetaotluse esitanud kohus ei jõua hindamise või kontrollimise tulemusel teistsugusele järeldusele, ei näi ülevõtmiskomisjon siiski pakkuvat kohtule kohaseid erapooletuse tagatise, millele viidati käesoleva kohtuotsuse punktis 52.
- 65 Nimelt on ülevõtmiskomisjon ÜBG § 33 kohaselt pädev läbi viima uurimisi, mis käsitlevad ülevõtmispakkumise esitamise kohustuse võimalikku rikkumist, et alata tuvastamismenetlus ja halduskaristuse määramise menetlus ning otsustada seeläbi rikkumise olemasolu ja karistuste kohaldamise üle. ÜBG kohaldamisel on ülevõtmiskomisjonil ulatuslikud ametikohased volitused, mille hulka kuulub õigus tõendada ja tuvastada faktilisi asjaolusid, mis on otsuse tegemisel olulised, ning teha kõiki selleks vajalikke menetlustoiminguid.
- 66 Lisaks ei nähtu Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust ülevõtmiskomisjoni puhul funktsioonide lahusust, nii et üks talitus vastutab uurimise ja süüdistuse eest ja teise ülesanne on otsustada rikkumise olemasolu ja sanktsioonide rakendamise üle. Lisaks ilmneb, et kui otsuste peale, millega ülevõtmiskomisjon rikkumise tuvastas või sanktsiooni määras, esitatakse kaebus, siis on ta sellist kaebust menetlevas riigisisises kohtus vastustaja.
- 67 Ent nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 68 ja 69 sisuliselt märkis, ei võimalda need asjaolud, millele annab lõpliku hinnangu eelotsusetaotluse esitanud kohus, pidada ülevõtmiskomisjoni ühelt poolt väidetava rikkuja ja teiselt poolt ülevõtmispakkumiste tegemist

käsitlevate õigusnormide järgimise üle järelevalvet tegeva asutuse vahel erapooletuks kolmandaks isikuks ega leida, et see komisjon vastab sõltumatu ja erapooletu kohtu kriteeriumidele harta artikli 47 teise lõigu mõttes.

- 68 Sellest järeldub, et käesoleva kohtuotsuse punktis 53 viidatud kohtupraktikast tulenevate nõuete täitmiseks peab ülevõtmiskomisjoni otsuseid saama kontrollida liikmesriigi kohus, kes on pädev uurima kõiki asjasse puutuvaid faktilisi ja õiguslikke küsimusi.
- 69 Selles osas nähtub Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust, et otsuse peale, mille ülevõtmiskomisjon rikkumise tuvastamise menetluses teinud on, saab esitada kaebuse Oberster Gerichtshofile (Austria kõrgeim üldkohus), kuid selle kohtu kontroll piirdub sel juhul üksnes õiguslike küsimustega. Seega ilmneb, et kui niisugune otsus on muutunud lõplikuks, on sel siduv mõju kõigis hilisemates haldus- ja kohtumenetlustes poolte samasuse korral või mis tahes varasemas haldusmenetluses poole esindajana osalenu suhtes, juhul kui faktiline ja õiguslik olukord on sama, ilma et seda otsust oleks saanud enne vaidlustada kohtus, kes on pädev lahendama nii faktilisi kui ka õiguslikke küsimusi.
- 70 See, kui haldusasutuse nende otsuste puhul, mis puudutavad kohustuslike ülevõtmispakkumiste tegemise reeglite rikkumisi, piirdub liikmesriigi kohtu pädevus ainult õiguslike küsimuste hindamisega, ei vasta aga harta artikli 47 teises lõigus kehtestatud nõuetele, millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktis 53. Kui tuvastamise menetluses tehtud lõplikuks muutunud otsust rikkumise kohta ei saa hiljem kontrollida kohus, kes on pädev lahendama nii faktilisi kui ka õiguslikke küsimusi, siis järelikult peab sellest harta sättest tulenevate nõuete järgimine viima selleni, et haldusasutus jätab hilisemas karistuse määramise menetluses selles otsuses antud hinnangute siduva mõju kõrvale.
- 71 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimustele vastata, et direktiivi 2004/25 artikleid 4 ja 17, võttes arvesse liidu õigusega tagatud kaitseõigusi, eriti õigust olla ära kuulatud, ja harta artikleid 47 ja 48, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on selle direktiivi sätete rikkumise tuvastanud lõplikuks muutunud otsusel siduv mõju hilisemas selle direktiivi sätete rikkumise eest karistusõiguslikku laadi halduskaristuse määramise menetluses, juhul kui selle menetluse pooled ei saanud eelneva selle rikkumise tuvastamise menetluse käigus täielikult kasutada oma kaitseõigusi, eriti õigust olla ära kuulatud, ega tugineda vaikimisõigusele ja süütuse presumptsioonile faktiliste asjaolude osas, mida kasutatakse hiljem süüdistuse põhjendamiseks, või ei saa kasutada õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, vaidlustades niisuguse otsuse kohtus, kes on pädev lahendama nii faktilisi kui ka õiguslikke küsimusi.

Kohtukulud

- 72 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/25/EÜ ülevõtmispakkumiste kohta (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiiviga 2014/59/EL) artikleid 4 ja 17, võttes arvesse liidu õigusega tagatud kaitseõigusi, eriti õigust olla ära kuulatud, ja harta artikleid 47 ja 48, tuleb tõlgendada nii,

et nendega on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on selle direktiivi sätete rikkumise tuvastanud lõplikuks muutunud otsusel siduv mõju hilisemas selle direktiivi sätete rikkumise eest karistusõiguslikku laadi halduskaristuse määramise menetluses, juhul kui selle menetluse pooled ei saanud eelneva selle rikkumise tuvastamise menetluse käigus täielikult kasutada oma kaitseõigusi, eriti õigust olla ära kuulatud, ega tugineda vaikimisõigusele ja süütuse presumptsioonile faktiliste asjaolude osas, mida kasutatakse hiljem süüdistuse põhjendamiseks, või ei saa kasutada õigust tõhusale õiguskaitsevahendile, vaidlustades niisuguse otsuse kohtus, kes on pädev lahendama nii faktilisi kui ka õiguslikke küsimusi.

Allkirjad